

گاهنامه ادبی

شکوه واژه ها

موسسه آموزش عالی جمادا دانشگاهی، واحد رشت معاونت دانشجویی و فرهنگی

سال دوم / شماره هفتم / ۱۴۰۰/۰۱/۰۱

- * بهارانه
- * همراه با استاد محمد بشرا
- * با شاعران (گیلکی شعر)
- * در آستانه‌ی فصلی نو
- * با شاعران
- * غواصی در سرزمین شاعرها
- * بهاره‌های جهاد دانشگاهی رشت
- * همراه با هنرمند جهاد دانشگاهی رشت

گاہنامه ادبی شکوه واژه ها

شناخت

صاحب امتیاز: معاونت انتسابی و فرهنگی

مدیر مسئول: سیده ساجدی

زیر نظر شورای سردبیری

طرح صفحات و گرافیک: سروناز رحیمی داش

فهرست

۱) بهاران	صفحه ۱
۲) همراه با استاد محمد بشرا	صفحه ۲
۳) باشاعران (گلیکی شعر)	صفحه ۳-۴
۴) در آستانه نو	صفحه ۵
۵) باشاعران	صفحه ۶-۸
۶) غواصی در سرزمین شاعران	صفحه ۹-۱۰
۷) بهاره های جهاد دانشگاهی رشت	صفحه ۱۱-۱۲
۸) همراه با هنرمند جهاد دانشگاهی رشت	صفحه ۱۳

۰۱۳-۳۳۴۴۸۹۹۴-۷

www.jdrasht.ac.ir

رشت، بلوار لakan، میدان ولایت،
مجتمع آموزشی-یزوهشی جهاد دانشگاهی گیلان

بهارانه

سپیده ساجدی: مدیر مسئول و سردبیر
گاہنامه ادبی "شکوه واژه ها"

هر سال بوقت تحویل سال، ایرانیان تفالی به رند شیراز می زند و دلی آرام می کنند در آستانه‌ی سالی نو. به این بهانه بر آن شدیم، پیش از مطالعه و تورق نشریه، فاتحه‌ای بخوانید و نیتی کنید که ما به رسم عاشقی فالی به خیر و شادی زده ایم.

که خاک میکده کحل بصر توانی کرد
بدین ترانه غم از دل به در توانی کرد
که خدمتش چو نسیم سحر توانی کرد
گر این عمل بکنی خاک زر توانی کرد
که سودها کنی ار این سفر توانی کرد
کجا به کوی طریقت گذر توانی کرد
غبار ره بنشان تا نظر توانی کرد
به فیض بخشی اهل نظر توانی کرد
طمع مدار که کار دگر توانی کرد
چو شمع خنده زنان ترک سر توانی کرد
به شاهراه حقیقت گذر توانی کرد

به سر جام جم آن گه نظر توانی کرد
مباش بی می و مطرب که زیر طاق سپهر
گل مراد تو آن گه نقاب بگشايد
گدایی در میخانه طرفه اکسیریست
به عزم مرحله‌ی عشق پیش نه قدمی
تو کز سرای طبیعت نمی روی بیرون
جمال یار ندارد نقاب و پرده ولی
بیا که چاره ذوق حضور و نظم امور
ولی تو تا لب معشوق و جام می خواهی
دلا ز نور هدایت گر آگهی یابی
گر این نصیحت شاهانه بشنوی حافظ

کحل : سیاهی طبیعی موی مژگان . سرمه
طرفه : سخن تازه و شگفت

همراه با استاد محمد بشرا

شاعر و پژوهشگر پیشکوت گلستان

درود. باتهنیت های نوروزباستانی. که درآستانه ی قرن پانزدهم خورشیدی فرارسیده است،
*
جشن نوروزچون فرامی رسید همه خودرا بازجلوه هایش همگام و چون درختان لباس نو
دربرمی کردند. روزنخست نوروز، روزبه عید دیدنی رفتن کودکان بود که در گلستان سبک پایشان می
پنداشتند وسعی می کردند نخست از آنان دلجوی کنند، در روستا کودکان جرگه می شدند
در حالیکه چوبدستی تزیین شده دردست داشتند.

واکون درا،
واکون درا.
بیرون باور جهان درجه ایپچه تی سرا،
سیازوغاله بوبای
خانه جافیشان.
چی فایده، تی نیشن و می نیشینه مرا،
نه تی غمان،
نه هیکسه جاخوخوفته گوده گوده غم،
رهانیبیه!!
*

ویری، ویری، تکان بوخور،
زیمین کرانفسکشه،
بهاره سر صدا،
درختانا دپرکانه،
زره تورنگ،
کوکوق تی،
گونجه گاب،
کرا بهره امرا پابه پا،
خوشانه زندیگه چاکونیدی.
ویری، ویری
تکان بوخور،
دواواکون،
گدابهاره پما
سبزه تومه امرا
پوراکون،
زیمینا کاوله مرا
بولو مرا
دووارده جوراچور.
درا واکون،
دواواکون!!
*

واکون درا
واکون درا
بیرون باور جه درجه تی سرا،
زیمین کرا نفس کشه،
هوا، خوگرگره مرا
درختانا دپرکانه.
مگرنیدینی وارشا
مگرتانی بیشتوای،
زره تورنگه نالشا
کوکوق تی غریب خوانه،
گونجه گابه ناره
دامونه میان.
بهاراموندره، ویری
*

بیدین چوطویه
فاکس فاکش،
چیچینی سرچینابره
کومانه چچپرانه جیر.
ایا اویا، نیشینه داره شاخه سر، خوانه :
چیری میری
چیری میری،
ویری، ویری
تیتی واکوده اشتالو
سیابهاره پوشتا بشکنه،
واکوده غومچه،
پامچال وبنفسه،
کاسه ایشکنه،
کله گا دیل، د. گاچه کش به سربامو،

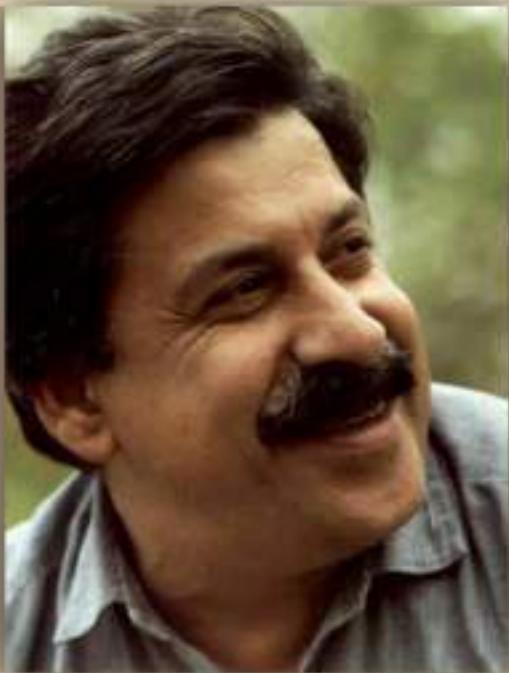
وکیسه پولی به گردن آویخته بودند، باهم به
راه می افتادند برای آنها تقدم و تاخر مفهومی
نداشت. به همه ی خانه. سرمیزند و تهنیت می
گفتند و پول و تخم مرغ رنگ کرده دریافت می
کردند. در راه باهم تخم مرغ بازی می کردند.
پیوسته از دریافت سکه های نقره ای تازه و تخم
مرغ شادمان می شدند. زمانی که به حیاط
هرخانه وارد می شدند.

صاحبخانه را فرامی خوانند و هرگز جز درخانه ی
خویشاوندان و نزدیکان به داخل اتاق نمی رفتد.
حضوری غل و غششان درخانه ها روزنخست عید
شادی آفرین بود. گاه پول کاغذی نو به آنان
عیدی می دادند. که بسیار خوشحال می شدند.
هرخانه ای برای سفره ی هفت سین تدارک تخم
مرغ رنگ کرده می دید. که با پوست پیازپخته
میشد و به رنگ طلایی در می آمد.

چه روزهای باشکوهیست نوروزباستانی
جمشیدیدگار گرامیش بداریم و به یادبیاوریم که
درآستانه ی فرارسیدنش مادران به خانه تکانی
می پرداختند که در روستاهای خانه فوشور
معروفست. بیرون خانه هارابا نوعی گل رس و آب
رنگ می کردند!!

یادش بخیر که با چه دلخوشی دست و دلشان به
کار می رفت. قدر نوروز باستانی را بدانیم و این
جشن فرخنده را که در جهان باز شناخته شده
است، در هر شرایط گرامی بداریم.

با شاعران (گیلکی شعر)

دونیا را شه مانه آدم رادوار
هیچکی پاسخنا نکود اروزیگار

بآمو هرکس بشو خوخانه بنا
حاج حاجی ببوسته خولانه بنا
خوچوما گرده کوده آلوجه ر
 بشو ، اما بنا باغا کوچه ر

دو سه روزی هی ویرشته هی بکفت
خاکابوسته بادامرا راد کفت

بسونه نام بنا نه مر کی نیسانه
اوچیگانی کی عرب نی بیگانه

هیچکی ر دیل نوسوجانه روزیگار
ترا قوربان ، تی هوا کارا بدار

عمر امی شین یخه دونیا آفتاب
ذره ذره کرا بوستاندره آب

#میر احمد فخری نژاد
معروف به شیون فومنی

هو پس سیا ابره جا پوره دم بتویه
تا وقتی ابرانه دورانه روزیگاره طویه

کبوتری کی حرم خوس بوبوست ودانه اوچین
فراموش کونه پروا زا مفت باق باقویه

کلاج او خانه همش ایشناویم جه ان پیله باع
ئیتا جوانه گولا ز بولبولانه ارزویه

هنیم مه گالپوشی خانه حصار اجار دوده
هنیم اجار دوده خانه سر کولوش فوکویه

خوتنگه چشم مئره تی ئیتا خطایا دینه
زمانه یی کی سراسر گونا مئره مگویه

مه لانه دور و وره شب گاز ایجگره کونه شال
بیگیر نیه امی زرده سک و هچین وا اویه

دانقدر کی نخواندہ واچرتاشو بولبول
به جنگل کی پوره ناله یه کوره قوقویه

او سان او سان جه می شانه تی ساق جیویشته دسه
کی اعتماد نارم اون دسا کی خون وابویه

ئیتا ورق بیبه می سفره مفت نان واچران
کی هرچی گوشنه به دونیا ئیسه امی عمویه

#سید جلال قریشی صومعه سرا

راست راستی . با صفا بو کوچک
پر جه ناجه . گاگلف از دلکی

مزه داشته . چن تایی زوواله دم
پاباور آقز بازی . یا شش تکی

آخ پخوم آبا کنی . یادش بخیر
جنگلان سونو چینی . ئیجانکی

صوب ناشتا خانه ور بی دادقال
همکلاسی آمره قایم موشکی

هفت رنگ بادبان دیمه هوا
تا . به بابا خان بگم . منجالکی

ورف روز نه رزین گا دس دکف
نسپر جو خفتمه . من . واشکی

دینمه تا زاکانا . بی درد و غم
زاندريدي جلفه . شيجه پشتکی

دانه دانه کوچکانی . خاطران
دووده آشفته . یاد تانکی

کیف ره هب خورده لپه دشت سر
جمعه جمعه با امی وش والکی

تا به سنگر فارسن . واگردسن
зорکی چیسه که خواسته زیر کی

گفتمه خورمه خیال پلا . بم
می پالی هو آش نهه هو نالبکی

کال گب وسته چمن معنی ناره
دیل الان کو کو صفا کوکوچکی

#هوشنگ اقدامی چمن صومعه سرا

نوروز ۱۴۰۰

گاہنامه ادبی شکوه واژه ها

موسسه آموزش عالی جهاد دانشگاهی رشت
معاونت فرهنگی و انتشاراتی

با شاعران (گیلکی شعر)

کاہنامه ادبی شکوه واژه ها

در آستانه‌ی فصلی نو

دکتر مرتضی حیدرزاده، مدرس دانشگاه

در آستانه فصلی نو، ایستاده ام (با احترام به محمد رضا شجریان)

مرتضی حیدرزاده

هنوز باورم در انتظار آمدنت دل دل می کند و در آستانه‌ی فصلی نو؛ مردد است، چگونه تو را، خاک پای مرد ایران زمین، در آستانه‌ی فصلی سرد! جا بگذارم.

هنوز، منتظرم ساز خوش کوک صدای تو، کار خودش را کرده باشد و من آنقدر پیاده به خانه بروم تا با ته مانده‌ی جیم، دوان، وحشی و سرمست (رسوای دل) را (دود عود) را (شب، سکوت و کویر) را بخرم، چشم هایم را بیندم و سحر صدای تو، مرا ببرد آن دورها.... در خانه‌ی پدر بزرگ؛ ایوانی رو به شالیزار ها که تا چشم کار می کرد، پر بود از نسیمی که از صدای تو به رقص می آمد و ساقه های نو سبز و تازه‌ی شالیزار را شانه می زد.

هنوز مانده تا باور کنم، این سوی آخرین سال این قرن ناپاک، بیماری و مرگ را و تو را ... بگذارم و این سوی سال، تنها، بغل خاطره‌ی مانده؛ آه باران تو باشد و صدایی که انگار با آسمان نسبت دارد و دنباله راه خودش را رفته گرفته باشد. حالا من مانده ام؛ حسرت آمدن بهار و نوبرانه صدای تو، چشم فرو می بندد و مرا به امیدی تلخ وا می نهد ...

آه باران

ای امید جان بیداران

بر پلیدی ها که ما عمریست در گرداب آن غرقیم

آیا چیره خواهی شد؟.... (فریدون مشیری)

باشاعران

بیا که بار دگر گل به بار من آید
بیار باده که بوی بهار من آید

هزار غم ز تو دارم به دل، بیا ای گل
که گل شکفته و بانگ هزار من آید

طرب میانه‌ی خوش نیست با منش چه کنم
خوشا غم تو که با ما کنار من آید

نه من ز داغ تو ای گل به خون نشستم و بس
که لاله هم به چمن داغدار من آید

دوبیتی‌های بهاری

*بلبل عاشق

بهارآمد، بهار دیگر آمد
زمان غصه و ماتم سرآمد
کجایی بلبل عاشق؟ کجایی
که گل آز پرده‌ی عزلت در آمد

*دل مردگی
بزن خط چهره‌ی افسردگی را
بهارانه همه بژمردگی را

گیرم از این کویر کوچیدم تا به سمت بهار باز آیم
قفل دروازه‌ی بهاران را با کدامین کلید بگشایم

من که یک عمر مشق می‌کردم پشت درهای بسته ماندن را
به تماشای چندگل امروز غیرتم را چرا بیالایم

من و گلهای کاغذی با هم بیشتر از بهار مانوسمیم
از بهار تو بیش می‌ارزد لشه‌ی کاغذین گلهایم

تو بهاری؟ اگر چنین باشد خشک‌سال، مرا زوال مباد
که خداوند، دهر اگر باشی من به پای تو سر نمی‌سایم

تلخ از این دل، همیشه قحط بهار

باشاعران

انگار دوباره آیه نازل شده است
اعجاز به روی کعبه نائل شده است

خورشید به اشتیاق پرواز پرید
گویا که بهار تازه حاصل شده است

پرچین تمام حسرت و آه شکست
احساس به دور باغ حائل شده است

امشب قلمم که بعد یک عمر جنون
دیوانه ترین آدم عاقل شده است...

برگرد بهار،، از همین جا برگرد
عشق آمده هرچه بود باطل شده
است

#حسین حاجی پور

بهار ! کودک رفته ی زمستان است
عصا به دست دوباره به فکر طغیان است

مردد است میان تناخ و پوچ
و پای رفتن و همچو دست لرzan است
دلش خوش است که روزی سپید می آید
پس از شبی که عزای سیاه پوشان است

لش خوش است و نمی داند این فروغ دلش
نفوذ روزن از کورسوسی عصیان است

همیشه یک طرف سکه شیر می آید
درین آن طرف مرز عشق پنهان است

میان باد ! که فریاد! از سرش افتاد!
دلم گرفت که او چندروزه مهمان است

دلم گرفت که پایان دلخوشی هایش
نتیجتاً دو سه تقویم خط بطلان است

اگر سکوت زمستان ام نمیشکند
به احترام سپیدی موی باران است

#محمد رضا میرزا زاده

نیمه شب بود، باز ... در خاطر
شعله ی عشق ... آتشین افتاد
دست، در آب حوض تا برد
ناگهان روی ماه چین افتاد

" از خزان تا بهار... راهی نیست "
برگ، در گوش باد این را گفت
دست خشک درخت را ول کرد
روی پیشان زمین افتاد

خنجر عشق کار خود را کرد
پاره شد بند این دل نازک
خواستم تا رفو کنم دل را
از دل عشق، حرف شین افتاد

سبزه و سیب و سنجد و سکه
سرکه و سیر و ماهی در ٹنگ
عید امسال بی تو انگاری ...
هفتمنی سین هفت سین افتاد

"حال خونین دلان که گوید باز
وز فلک خون خم که جوید باز"
فال حافظ دوباره می گیرم
فال من باز هم... همین افتاد

من جدا از توام ... تو هم از من
قصه ی ما چقدر تکراری است
سبزه ها را گره نزن دیگر...
قرعه ی ما هم اینچنین افتاد

#مجتبی‌قااضی‌جیرده

یک روح سرگردان جاری در منی که ...
پروانه ای و پیله دورت می تی که ...

مثل هوای وحشی این شهر بی روح
مثل برادر مرده های ناتی که ...

یا چون زمین با لرزه های شعر درگیر
مستحکمی مثل بنای آهنه که

رنگ و لباس تازه می خواهی عزیزم
با اینکه عید آغاز می شد با تی که ...

می گفت اخبار از هوای برفی شهر
از آسمان آبی پیراهنی که ...

آتش نزن حاکستر را دوست دارم
باران شوی، بارانی از من با زنی که ...

از شانه های سرد مردم حرف می زد
از دست های خسته ی دور از منی که ...

مرزی میان واژه ها باقی است انگار
حتی تو هم این حرفها را می زنی که ...

هر چند دیر اما نمی خواهم دوباره
آوار شد از چشمها یت بهمنی که ...
شاید کسی بعد از من این گلدان خالی -
را پر کند باشاخه های سوسنی که ...

#حسن_پاکزاد

بچه های روزه را در راه

باشاعران

دلم گرفته تر از ابرهای باران زاست
که گریه های مدامم همیشه پابرجاست

نشان نامِ تورا از بهار پرسیدم
ولی شکوفه به لبخند گفت: ناپیداست

همان که سبزی نامش به خنده آوردم
همان که بیرق نامش به هر کجا برپاست

به دور چشم تو چرخیده ام که پروانه
هراب من مرگ ندارد، نترس و ب پرواست

تورا برای خودم، تا همیشه میخواهم
توئی همانکه دلم تا ابد تورا میخواست

رُخ از نگاهِ تو و عشقِ با تو پوشیدم
ولی چه فایده این عشقِ بی ثمر رسواست

تو آفتابی و من ابرِ ناپدیدی که...
نگاهِ تیرهِ این آسمان که بینِ ماست

هوا هوای بهار و دلم پر از درد است
تو رفته ای و هوا هوای بهار بی معناست

#مهسا طایری

تو رفته ای و غمت بر دلم سوار شده
دلم دوباره همان تکهِ انار شده

چه سرنوشت غریبی که بی تو ماندن من
همیشه باعث لبخند روزگار شده

در این سیاهی غربت دوباره زندگی ام
به دست خاطره ها مست و بیقرار شده

چقدر واژه‌ی برگرد از تو جامانده
چقدر فاصله‌ها دورمان حصار شده!

برای آمدنت شانه‌های زخمی غم
به روی جاده‌ی قلبم بین قطار شده

شب است و شعر و فقط آرزوی دیدن تو
که پشت پنجره‌ی چشم من بهار شده

#جیران_قربانی

چه خوب شد که آمدی بهار شد بهارتر
نسیم شد گره گشا، بنفسه تاب دار تر

به جام دست برد ام شراب سیب خورد ام
که سرخ گونه تر شوم که مست تر، اثارتر

توبی که دامن مرا پر از شکوفه می‌کنی
چه دامنی که از بهار جامه شاهکارتر

معطل چه مانده ای معطل چه مانده ام
بهل که عاشقم کنی دچارتر دچارتر

سرت به روی شانه ام، می ام، شرابخانه ام
خدا نیافریده از تو، از تو از تو یارتر

تو هستی و همیشه هست زندگی برای من
که روز و روزگار با تو روز و روزگارتر

مرا که سیب سرخ از میان رودها بچین
مرا بخواه عشق، از همیشه آشکارتر

پونه نیکوی

غواصی در سرزمین شاعرها

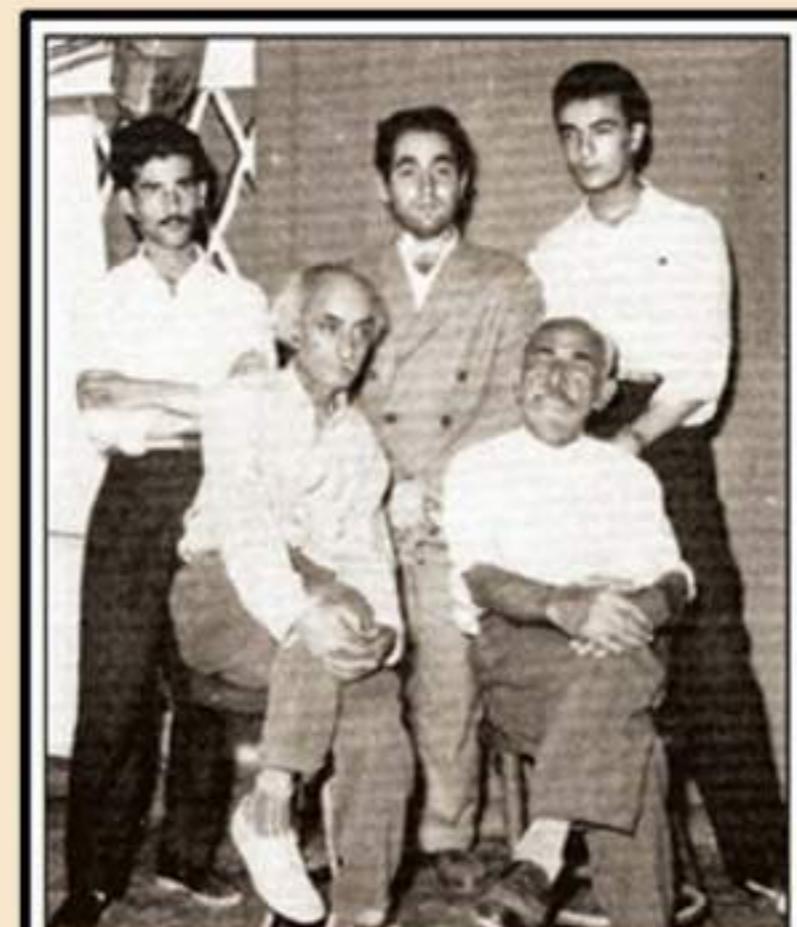
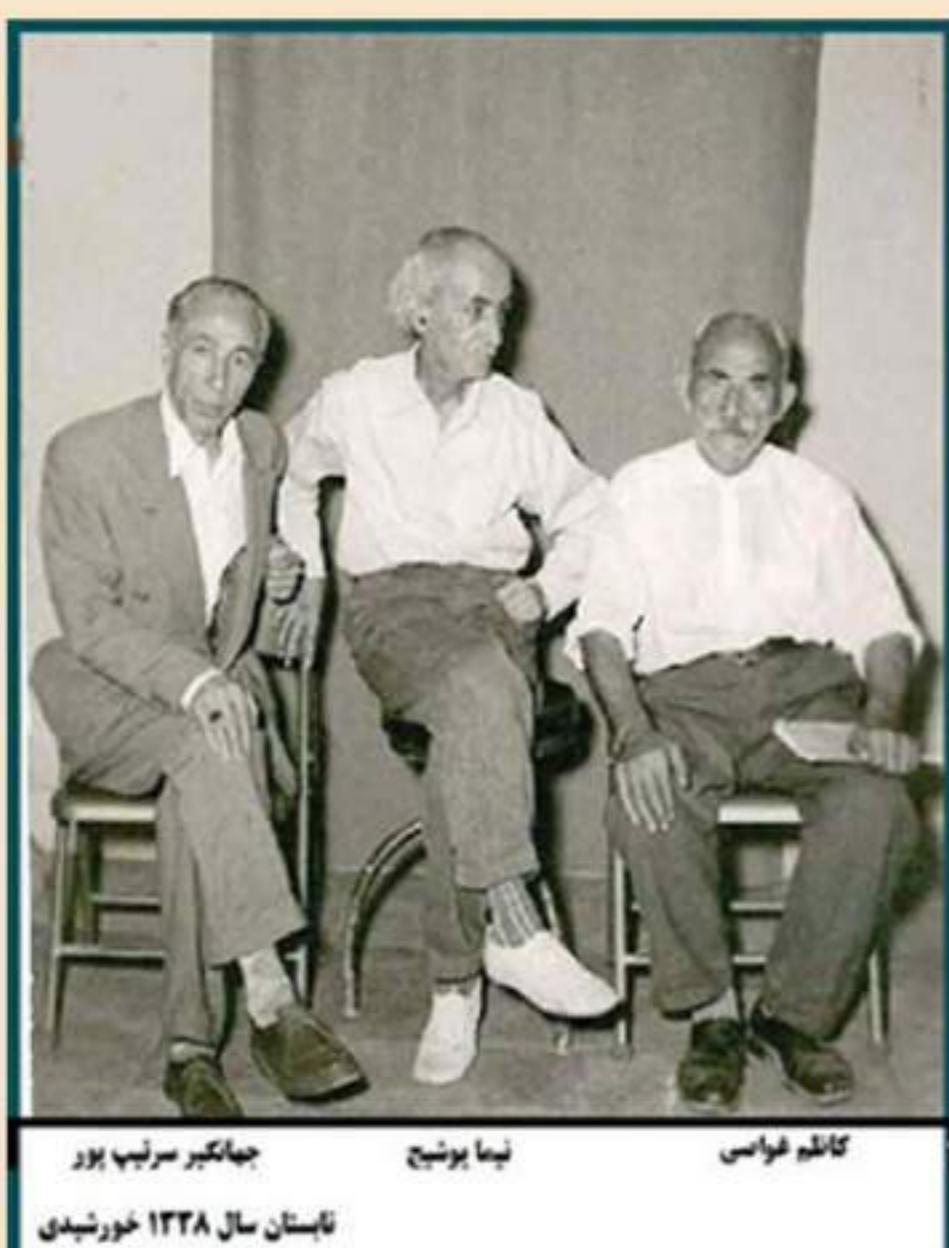
دکتر مرتضی حیدرزاده، مدرس دانشگاه

غواصی در سرزمین شاعرها
گردآورنده: مرتضی حیدرزاده

حزین لاهیجی اصالتاً گیلانی و از احفاد شیخ زاهد گیلانی است و در خانواده یک عالم دینی در اوایل قرن دوازده در اصفهان به دنیا آمد. زندگی حزین به طور کلی به دو دوره ایرانی و هندی یا قبل و بعد از هجرت به هند قابل تقسیم است. علت مهاجرت حزین لاهیجی را، اتهام شرکت در قتل حاکم (لار) می‌دانند و دلیل دیگر آن در جریان محاصره اصفهان توسط افغانان اتفاق می‌افتد. حزین معتقد بود که شاه سلطان حسین، باستی اصفهان را ترک کند و برای پیدا کردن فرصت و امکانات مناسب برای مقابله با محمود افغان به جایی دیگر برود. اما وقتی رفتار آن شاه را مغایر با فکر خود دید و اوضاع آن شهر را نیز قابل تحمل نیافت و عزم ترک اصفهان را کرد. غزلیاتش دلچسب، نفر و حرفش را ساده اما درست و جذاب می‌زند؛ چنانکه گویی در زمان معاصر نفس می‌کشد (باید همه تن، صرف نگاهی شد و برخاست / چون شمع سراپا همه آهی شد و برخاست) و یا (نهفته ام به خموشی خیال روی تو را / مبادکز نفسم بشنوند بوي تو را).
شاید، همین عامل سبب شد تا بزرگترین سرقت ادبی، اتفاق بیفت و نام آوری، اسمی سر زبان بیفت.

** پرده اول:

در دهه ۳۰ درویشی به نام کاظم غواص که اهل زنجان بود، به گیلان آمد و در قهوهخانه می‌نشست و وقتی دید که تعدادی از شاعران جوان شعر می‌خوانند، شروع به شعر خواندن کرد. یکی از این جوانها به نام رحمت موسوی وقتی متوجه می‌شود این درویش شعرهای خوبی دارد، شعرهای او را به مطبوعات می‌دهد و در کوتاه زمانی در سراسر ایران نام غواص مطرح و شاعر بلندآوازه‌ای می‌شود. در ابتدا، اشعارش شک و تردید استاد امیری فیروزکوهی و سپس فریدون نوزاد را برانگیخت، حتی اشعاری از حزین لاهیجی منتشر شد که با اشعار غواص یکی بود؛ اما او همه آنها را انکار کرده و نامه‌هایی برای امیری فیروزکوهی و فریدون نوزاد ارسال کرد و ظاهراً رباعی‌هایی برایشان سرود که قدرت شعری خود را اثبات کند و اشعار مشترک خودش و حزین را با بهانه‌ای اینکه به استقبال حزین رفته و شعر او اشتباه چاپ شده است، توجیه می‌کرد. شهرت غواص چنان فراگیر شد، که شهریار، شاعر به نام ایران و نیما بزرگ، پدر شعر نو با او دیدار کردند.

ایستاده از راست: جعفر کوسایی، رحمت موسوی، بهمن صالحی
نشسته از راست: کاظم غواص، نیما یوشیج

غواصی در سرزمین شاعرها

دکتر مرتضی حیدرزاده، مدرس دانشگاه

** پرده دوم :

محمد رضا شفیعی کدکنی در تاریخ ۱۳۱۸ مهرماه در روستای کدکن (بین نیشابور و تربت حیدریه) بدینی آمد شاعر جوان و دانشجوی ادبیات که با تخلص (مر. سرشک) شعر می‌سرود؛ در سال ۴۰ روزی به کتابخانه آستان قدس رفت و به دیوانی خطی دست پیدا می‌کند و متوجه می‌شود که همه شعرهای غواص از این کتاب است. او شعرهای حزین لاهیجی را می‌دزدید و با نام خودش آنها را چاپ می‌کرد. شفیعی کدکنی کتاب (شاعری در هجوم منقادان) را درخصوص شعر حزین لاهیجی و گزیده‌ای از اشعار او منتشر نموده و در ابتدای این کتاب به ماجراهای این دزدی نیز اشاره کرده‌اند.

غزل معروف از حزین لاهیجی :

در دام مانده باشد، صیاد رفته باشد	ای وای بر اسیری کز یاد رفته باشد
در خون نشسته باشم چون باد رفته باشد	آه از دمی که تنها با داغ او چو لاله
صیدی که از کمندت آزاد رفته باشد	خونش به تیغ حسرت یارب حلال بادا
روزی که کوه صبرم بر باد رفته باشد	از آه دردناکی سازم خبر دلت را
مجنون گذشته باشد فرhad رفته باشد	پر شور از حزین است امروز کوه و صحراء

کاہنامه ادبی سکوه واژه ها

باشاعران

۱) "بهارنارنج"

بهار نارنجم!
اگر نیایی
بهارها نمی رسد
زنبورها عاشق نمی شوند
و همه کندوهای جهان
تار می بندند.

۲) "بهار"

بخند
ثابت کن
حتی یک گل
بهار را به خیابان می آورد

#شاهین رهنما

(بهار)

یخ برف ها آب می شوند و
سرازیر از کوهساران
پرنده ها
فوج فوج از راه می رسد
گل های خود رو
بنفسه ها و پامچالها
از همه جا سر در می آورند
درخت ها برگ می دهند
حتی ستون های رمش خانه ی پدربرزگ
بهار
بهار زیبا
خرامان از راه نمی رسد
بهار با سپاه سبزش
از زمین و آسمان
به کوه و دشت و بیابان
می تازد
#حمیدرضا_اقبالدوست

۱) بارانی ام کو؟؟

دیگر نه به تو، نه به بهار
و نه به پرستوها فکر می کنم
آب از آب هم تکان نمی خورد
به سماور فکر می کنم
که هر روز خدا جوش مرا می زند

۲) بهار را با خود می آورند
اما لباس سیاه بر تن دارند
با همه مه می آیند و
بی صدا می روند
تو با پرستوها چه نسبتی داری؟

#یاشار صلاحی

چشم هایم را

که گفته بودی
دوست شان داری
دیگر، به کارم، نیامددند.

تا بیایی
بر در سپیدشان کرده ام !

#مرتضی حیدر زاده

سازمانی

۱۴۰۰

بهاره های جهاد دانشگاهی

بهار
رایحه اش را
در کوچه دمانده است
تا وجود را
در کوچه
جار بزیم:
- چیزی به آمدن بهار
نمانده است
تکاپوی نوشدن
در بطن خاک، پیداست
زمین سرد
وقتی کمر کمر گرم شود
و زهدان خاک
جوانه بینند
از سبزه و سبزینه
تو من آیی
باشکوفه‌ی تبسم
برلب
تا پذیرای بهار شویم
بلبلان مستانه نغمه‌ی خوانند و نوروز را صدا می‌زنند
وسهم ما از نوشدن....!
اگر شکوفه بروید و دریغ از شکوفه‌های باخند برلبان مان!
اگر زمین سبز
و هنوز برگ‌های پاییزی سنگفرش دلمان باشد چه؟
از آسمان باران طراوت ببارد و هنوز خاکستریاًس بر شیشه دلمان باشد چه؟
اگر سال نو شود و ثانیه هامان کهنه بماند...!
میادا بهار بباید و ما هنوز در زمستان باشیم
با ارزوی سالی خوش و بهاری دل انگیز برای تمام انسانهایی که دریچه‌ی
دل شان را
برای بهاری شدن گشوده‌اند

#کبری زاهد دوست
#استاد دانشگاه (جهاد دانشگاهی رشت)

میان تمام دغدغه‌ها
با آواری از دلشوره‌های
بر شهر
می‌چکم
چیز عجیبی است
این بارش‌های شبانه
که بر حال امروز مر
می‌بارد
بارشی که تنها خیسم را دگرگون می‌کند
جوانه‌های بارور
در گندمزار گیسوانی باران
که با آبشار دلتانگی اش
می‌بارد
مادرم می‌گوید:
نوید آمدن بهار است
و من تبسم بهار را
در سرسبزی باغ
می‌دیدم
شکوفه درخت آلوچه
پامچال‌های داخل باعچه
همه خبر از آمدن بهار میدهند
بهار جان ما با یک دنیا امید منتظر هستیم
که تو همراه با سرسبزی، سلامتی هم بیاوری
که این دیار بیشتر از سرسبزی نیازمند سلامتی است

#کوثر خسروی
#دانشجوی مدیریت بازرگانی جهاد دانشگاهی رشت

گاهنامه ادبی شکوه و اژدها

همراه با هنرمند جهاد دانشگاهی رشت

امین ابراهیمی (متولد ۱۳۶۹، گیلان) دانش آموخته مقطع کارشناسی ارشد رشته معماری از دانشگاه جهاد رشت است. وی در سال های ۹۸ و ۹۹ دو نمایشگاه عکاسی با موضوع فصل پاییز و زمستان در دانشگاه جهاد برگزار کرده است. ابراهیمی از کودک علاقه فراوانی به هنر و مخصوصاً عکاسی داشته است. او همچنان در هنر های تئاتر، نمایشنامه نویسی، داستان نویسی و شعر فعالیت دارد. ابراهیمی در سال ۹۵ عکاسی را با دوربین حرفه ای شروع کرد. او عمدتاً در عکسها ایشان را اشاره به تفاوت فصل ها و زیبایی های آن ها می پردازد. از ویژگی های خاص عکس های ابراهیمی می توان به بهره گیری از تکنیک های عکاسی از جمله ترکیب رنگ ها و کادر بنده مناسب اشاره کرد. او جدا از عکاسی طبیعت به عکاسی ماکروگرافی و عکاسی چیدمان نیز می پردازد. به عقیده وی داستان ها و شعر های دنیای جدیدی را متولد می سازد اما عکاسی زیبائی های دیده نشده دنیای واقعی را نشانمان میدهدند. ابراهیمی همچنین در حال آماده سازی عکس های نمایشگاهی با نام فصل بهار نیز می باشد، که در ماه فروردین به نمایش گذاشته خواهد شد.

بهار آمدی و من از پشت پنجره عاشقت شدم
قلبم زبانه کشید

مست شکوفه های گیلاست
چه نگاه رنگینی
تابلوی پر از نقش نگار

و تنوع گل ها

نگاهم ناتمام ماند!

#امین ابراهیمی

موسسه آموزش عالی حماده اسلامگاهی رشت
معاونت فرهنگی و دانشجویی

